

Marita G. Schmitz

„Tamsiojo“ dvynio žavesys

Mano dvynių liepsnos pasaka
- tikra istorija -

„Tamsiojo“ dvynio žavesys

Netrukus po mano 19-ojo gimtadienio – po išsiskyrimo su pirmuoju vaikinuku (santykiai truko apie dvejus metus ir su kuriuo iš tikrųjų planavau įsikelti gyventi) – išsikrausčiau iš tėvų namų į savo pirmąjį nuosavą butą. Norėjau būti nepriklausoma ir gyventi netoli darbovietės. Svarbiausia, tiesiog nemačiau prasmės mokėti tėvams už apgyvendinimą ir maitinimą – to, ko turėjau pradėti daryti nedelsdama.

Kelios savaitės prieš išsikraustymą iš draugo išgirdau apie kažką, vadinamą „telefoniniu susitikimu“ mūsų mieste – savotišką konferencijų liniją, kurioje daug žmonių galėjo kalbėtis vienas su kitu vienu metu. Tiesiog turėjau pabandyti.

Buvo smagu – visi kalbėjo per vienas kitą. Tačiau pirmiausia turėjau sugalvoti pravardę ar vartotojo vardą, nes niekas nenorėjo naudoti savo tikrojo vardo. Dauguma žmonių rinkosi gyvūnų vardus arba filmų personažų vardus.

Buvo labai smagu, ir mes pradėjome kalbėti apie susitikimą kaip grupę gyvai.

Buvo galima surinkti kelis skirtingus telefono numerius – ir, žinoma, pradėjo formuotis skirtingos klikos, kurios pradėjo susitikinėti realiame gyvenime. Susitarėme dėl susitikimo vietos, kuri patiko daugumai žmonių, ir tada susitikome. Pirmajame susibūrimo mūsų buvo tik keli – galbūt 10–15 įvairaus amžiaus žmonių.

Prieš eidamas į pirmąjį susitikimą, pastebėjau labai malonų balsą, šaukiantį mano vardą. Kai iš tikrųjų susitikome, iš karto pajutome bendrą kalbą – visi puikiai sutarėme. Tai buvo smagus susibūrimas. Dabar, be vardų ir daugybės balsų, pagaliau galėjome įvardinti veidus žmonėms, stovintiems už jų. Žinoma, buvo keletas žmonių, kuriuos įsivaizdavome atrodančius visiškai kitaip. Buvo labai smagu, ir visi puikiai praleidome laiką.

Po to pradėjome dažniau susitikinėti – kartais čiuožinėti ant ledo, kartais tiesiog išgerti ir pasikalbėti – dažniausiai įprastoje susitikimų

vietoje (bistro ar kavinėje). Štai ir buvo – vėl ir vėl – tas vienas balsas, kuris dabar ir mano vardą šaukė vėl ir vėl – tik dabar, žinoma, žinojau, kieno tai. Ir aš pritariau, taip pat šaukdamas jo vardą.

Mes tikrai gerai sutarėme nuo pat pradžių. Kaip jau minėjau, man tuo metu buvo vos 19 metų, o jam jau 25. Nebuvau visiškai tikra, kaip jį suprasti. Mes buvome tarsi bičiuliai – be to, neseniai buvau išsiskyrusi su savo pirmuoju vaikinu, su kuriuo buvau beveik dvejus metus. Kaip jau minėjau anksčiau, aš taip pat ką tik buvau išsikrausčiusi gyventi viena ir tiesiog norėjau mėgautis gyvenimu – eiti šokti ir susipažinti su žmonėmis. Apie naujų rimtų santykių užmezgimą iš karto galvojau mažiausiai. Mes buvome labai atsargūs vienas kito atžvilgiu.

Tačiau pastebėjau, kad jį nuoširdžiai žavėjo mano energinga prigimtis ir gyvenimo džiaugsmas. O mane, savo ruožtu, traukė nuotykiškai.

Na, retkarčiais mes vienas kitą pasiimdavome namuose, kad kartu eitume į susitikimo vietą, arba po to palydėdavome vienas kitą namo.

Dėl kažkokios priežasties – vis dar nežinau kodėl – jis niekada nežengė nė žingsnio.

Kažkaip su juo viskas atrodė šiek tiek keista. Kartą, per vieną susibūrimą, nerūpestingai apkabinau jį per petį... bet nesulaukiau jokios reakcijos.

Taigi, pasakiau sau: „Gerai, mes tik bičiuliai – ir tai gerai.“

Tačiau po to manyje ėmė kilti tam tikri jausmai – mintys, tokios kaip: *Galbūt nesu pakankamai gera? Galbūt todėl, kad neturėjau tokio įspūdingo darbo kaip jis?* Jaučiausi labai jauna ir gana berniukiška. Galbūt nebuvo jo tipo – arba tiesiog nepakankamai „moteris“.

Tuo metu daugiau negalvojau, *kodėl* mes jautėme tokį pažįstamumą. Tačiau girdėti jo balsą telefone visada jausdavausi magiškai – tikrai žaviai.

Susitikimuose dalyvaudavau retkarčiais – kai tik užklupdavo nuotaika arba kai tik būdavo konkrečių užsiėmimų, kurie man patikdavo.

Tuo tarpu per grupę taip pat susiradau merginą. Savaitgaliais su drauge dažnai eidavome šokti – kartais į šokių salę, kartais į naktinį klubą. Kartais jis prisijungdavo prie mūsų.

Ilgainiui susitikimai tapo retesni, ir aš pradėjau daugiau laiko leisti su savo drauge. Taip pat kartais savaitgaliais važiuodavome pas jos arba pas mano tėvus ir lankydavomės vietinėje diskotekoje.

Šie susitikimai tęsėsi kurį laiką, ir mes vis susidurdavome čia ir ten.

Kažkas jam pasakė, kad turiu naują vaikną – ir nuo to laiko mes susitikdavome tik atsitiktinai. Niekada neturėdavome progos su juo pasikalbėti asmeniškai ar privačiai; visada aplinkui būdavo kitų žmonių.

Tada nuėjau į kitą susitikimo vietą, naudodamasi kitu telefono numeriu. Ir, žinoma, ten jį sutikau. Kai jį pamačiau, vieninteliai žodžiai, kurie atėjo į galvą, buvo: „O, tai vėl tu!“ Taip, iš tikrųjų buvau šiek tiek įsižeidusi, nes jis iš esmės mane ignoravo. Žinoma, nesupratau, kad jis manė, jog

turiu naują vaikina. Tuo metu jis buvo įsitraukęs į labai intymų pokalbį su kita jauna moterimi.

Na, manau, kad vis dėlto *buvau* šiek tiek pavydi.

Tačiau tik neseniai – per mūsų paskutinį bendravimą – sužinojau, kad jis tai iš tikrųjų pastebėjo.

Mudu su juo – mes retai susikirsdavome; praėjo nemažai laiko – bent dveji ar treji metai – kai atsitiktinai susitikdavome apsipirkdami per pietų pertraukas.

Jaučiausi keistai – mes iš tikrųjų tik šnekučiavomės, klausinėjome, kur kitas žmogus šiuo metu dirba ir gyvena.

Vis dėlto manau, kad šiek tiek mikčiojau. Nežinau. Kažkaip buvau be galo sujaudinta jį vėl pamatydama. Kadangi abu turėjome trumpas pietų pertraukas ir buvome įpusėję apsipirkti, išsiskyrėme gana greitai – neapsikeitę telefono numeriais. Tuo metu jis gyveno kitoje miesto dalyje, o aš jau buvau išsikrausčiusi į kaimą

gyventi su nauju vaikinui. Tuo metu aš tik dirbau mieste.

Kažkaip tas susitikimas nedavė man ramybės. Vis galvojau apie tai vėl ir vėl. Vis mačiau jo veidą prieš akis – jis man šypsojosi. Kažkaip negalėjau to paleisti – tai atrodė beveik magnetinis jausmas. Kas tai buvo?

Manau, kad tai buvo maždaug po metų – kai nusprendžiau, kad vis dėlto noriu jį vėl pamatyti – nors vis dar buvau įsitraukusi į tuos kitus santykius. Bet kažkaip mintis vėl jį pamatyti mane suintrigavo – pažiūrėti, ar iš tikrųjų yra kažkas daugiau. Man buvo smalsu, o jo besišypsantis veidas vis mirgėjo prieš akis – kaip jis nušvito mane vėl pamatęs. Hmm, dabar buvau pasiryžusi kartą ir visiems laikams išsiaiškinti, ar tarp mūsų yra kažkas – ar yra *daugiau* nei vien draugystė.

Vienintelė problema buvo: kaip man tai įgyvendinti? Vargu ar galėjau pasakyti savo dabartiniam vaikinui: „Aš tik trumpam užsukau aplankyti seno draugo iš senų laikų...“

Nepaisant to, pasinaudojau proga ir – savaitgalį, kai mano vaikino nebuvo namuose – nuvažiavau pas jį (45 minutės kelio automobiliu).

Įėjau į jo butą, ir jis man aprodė. „Graži vieta“, – pasakiau. Ir tada – aš tiesiog *turėjau* žinoti – kaip jis reaguos?

Pabučiavau jį į lūpas. Tačiau jo akyse mačiau tik baimę. Jis paklausė, ar nenorėčiau pasilikti, bet aš tiesiog negalėjau suprasti baimės jo akyse; tuo pačiu metu bijojau – bijojau, kad galbūt jau buvau demaskuota namuose, kad žmonės jau gali manęs ilgėtis ir kad turėsiu problemų, jei ilgiau pasiliksiu. Be to, manyje vėl iškilo tas senas jausmas: ar jis galbūt nuoširdus? Ar aš jam apskritai pakankamai gera – pakankamai moteriška, pakankamai patraukli? Manyje užvirė tas pats jausmas, kaip ir tada.

Taigi greitai atsisveikinau. Grįžau į automobilį ir nuvažiavau namo.

Pasakiau sau: „Ne, manau, kad ten iš tikrųjų nieko daugiau nėra – ir tiek.“

Vėliau – po kelių dienų ar savaitių; tiksliai šiandien neprisimenu – parašiau jam laišką. Iš pradžių užrašiau savo grąžinimo adresą, o paskui vėl jį perbraukiau. Išsiunčiau. Ir tiek.

Maždaug po dvejų metų ištekėjau už savo tuometinio vaikiną – tačiau man niekada nepavyko jo išmesti iš galvos. Vėl ir vėl svarstydavau ir svajodavau: *Kas būtų nutikę, jei būčiau pasilikusi tą naktį? Na, turbūt niekada nesužinosiu, pagalvojau.

Paaikškėjo, kad su tuo vaikinu (įskaitant mūsų santuoką) praleidau iš viso septynerius metus. Tada jis mane apgaudinėjo. Išsikrausčiau. Išsiskyrėme.

Tada vėl bandžiau jį surasti – vyrą maloniu balsu telefone. Bet neturėjau jo telefono numerio, o jis net nebegyveno tuo adresu. Vis dėlto man pavyko rasti jo tėvų telefono numerį telefonų knygoje.

Akimirką dvejojau – tada tai padariau. Paskambinau į jo tėvų namus.

Atsiliepė jo mama. Paklausiau jo ir paklausiau, ar galėtų man duoti jo telefono numerį. Bet ji pasakė: „Jis šiuo metu susitikinėja su labai pavydžia mergina.“ Ji pasakė, kad geriau nebandyčiau su juo susisiekti. Dėl tos pačios priežasties ji atsisakė man duoti jo numerį.

Tiksliai nebeprisimenu, bet, regis, palikau savo telefono numerį, prašydamas perduoti jį jam, kad galėtų su manimi susisiekti.

Na, kaip gaila. Būčiau mielai su juo pasikalbėjusi apie tas dienas ir apie tai, kaip nuolat apie jį galvodavau. Tiesiog norėjau sužinoti, kaip jam sekasi ir ar jis jautėsi taip pat, kaip aš.

Deja, mano paieškos jo buvo bevaisės.

Internetas!?! – Taip, jei tik toks dalykas būtų egzistavęs anuomet, galbūt būčiau jį radusi.

Deja, taip pat atsitiktinai su juo nesusitikau; taip pat nežinojau, kur jis dabar dirba, nes įmonė, kurioje jis dirbo anuomet, nebeegzistuoja.

Taigi, pamaniau, kad tiek. „Na, tada – tikiuosi, kad jis ras laimę“, – pasakiau sau.